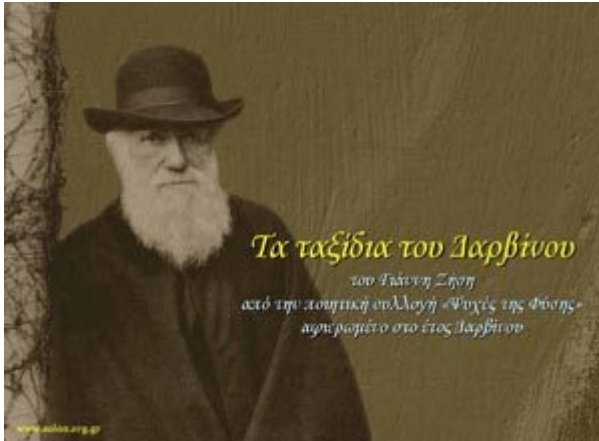

Ποίημα: “Τα Ταξίδια του Δαρβίνου – Είναι μέσα μας τα Γκαλαπάγκος”, του Γιάννη Ζήση

Απομεινάρια της αρχέγονης ζωής,
κόσμοι χωρίς πολυμήχανους ανθρώπους,
νησιά μοναχικά,
ακατοίκητα απ’ των ανθρώπων τις προκαταλήψεις.

Κει φύτρωσε το Δέντρο των Μορφών,
γνώση για μας
ο καρπός των ταξιδιών στην άγνωστη Εδέμ.

Ήταν ανάμεσά μας
ο πιο αρχαίος δεσμός αίματος,
με των ζώων τη χάρη.

Οι μορφές πλάθονταν μ’ ενιαιτούς αιωνιότητας
ανάμεσα σ’ εμάς και σ’ εκείνα,
ιθαγενής ομορφιά.

Ήταν στα Γκαλαπάγκος
και στ’ άλλα πέρατα τ’ ανθρώπου
τα ίχνη της ζωής,
με του χρόνου τα πλάσματα
κι οι ομοιότητες ανάμεσα σ’ εμάς κι εκείνα.

Κοιτούσαμε τους χαρακτήρες,
έμοιαζαν,
μόνο που εκείνα στέκανε πιο άδολα
χωρίς το βάθος της τέχνης του θεάτρου
κι ήταν φανερό πως κάποια απ' αυτά μοιάζανε
μ' εμάς στην όψη.

Έτσι ένα ταξίδι έφερε κι άλλην αδελφούνη.
Εγώ την αποδέχομαι,
αν κι ο Δαρβίνος κι άλλα ταξίδια ετοιμάζε
με μια χροιά πνεύματος ανθρώπινου
ανάμεσα στα θέατρα και τα λιβάδια.

Από την Ποιητική Συλλογή: "Ψυχές της Φύσης"